

Heel grappig ook is de teekening van: De haan met ééne poot is dood. De twee dun-beenige bidders, die op een draagbaar de arme haan met zijn eene poot stijf in de hoogte naar het kerkhof brengen, en de kipjes die treurend volgen achter den stoet.

Op een volgende pagina vinden wij in het sierlijke zwartje van het kleine jonkertje al reeds iets van de bevalligheid die zoo kenmerkend is voor: In Holland staat een Huis.

„Het regent, het zegent”, is ongeveer van gelijke waarde als het vorige boekje. Hoe aardig is in het silhouetje bij het Sint Nicolaasrijmpje, die angstigheid — die ze toch niet willen toonen — van de kinderen uitgedrukt.

De jongen, het moedigste, dicht bij de kachel; het meisje daarachter, een beetje huiverig voor den zwarten knecht, die misschien wel mee zal komen, dicht bij kleine broer, die moeder bij ééne hand stijf vasthoudt, nog niet wetend of zij haar los zal laten of niet. Bij het versje: Jan die sloeg Lijs en Lijsje die sloeg Jan, is heel goed de vreesachtige houding van de vrouw

— die door haar man geslagen wordt — weergegeven door de halfgestrekte armen en de gebogen rug. Het silhouetje bij: Jantje Kardoesje wat heb je in je zak, geeft blijk van

de bijzondere scherpgespannen opmerkingsgave van Nellie Bodenheim, alleen al door den hond, die aan de rokken van het meisje ruikt niet gewoon op vier rechte pooten, maar de achterpooten eenigszins gebogen te teekenen, als ware hij bang met een klap weggejaagd te worden.

Hoe grappig houterig en stijf zijn de poppen die poppenawijn gedronken hebben en hoe

afschrikkend is de kat die de leelijke klikspaan krabbelen zal. De geheele houding van Jan, die thuis komt om een boterham te vragen en niemand vindt dan de muis die piep zegt in het voorhuis, drukt eene grappige verwondering uit.

Een van de allerbeste en kostelijkste plaatjes van dit boekje is dat bij „A. B. C. de kat gaat mee. De hond blijft thuis, Piep zei de muis in 't voorhuis”. Er is in de gespitste ooren, in de manier waarmee de hond zijn baas nakijkt, de teleurstelling dat de kat mee mag en dat hij thuis moet blijven; dit is werkelijk zoo uitstekend in dit eenvoudige zwarte omtrekje weergegeven dat ik dit silhouetje volmaakt zou durven noemen.

Het menselijke in dit hondje doet eenigszins aan Rabier denken, niet dat de teekening er ook maar in eenige mate op lijkt, maar deze Fransche illustrator geeft aan de dieren die hij teekent iets, alsof het denkende wezens zijn, wat men ook in deze illustratie kan terugvinden.

Het boekje met Duitsche kinderrijmpjes, „Backe, backe, Kuchen”, bevat voornamelijk dezelfde plaatjes als de hierboven genoemde werkjes en ik zal het dan ook niet nader bespreken, alleen wensch ik de aandacht te vestigen

op het gevoelige silhouetje bij „Das Nönnchenläut zur Mettenzeit”. Hoe goed is de gang in de voortschrijdende nonnetjes en het devote in hunne gebogen hoofden.

In Holland staat een Huis, is ongetwijfeld het werk van mej. Bodenheim, dat ik het meest bewonder. Er is in haar opvatting van dit eenvoudige rijmpje, dat wij allen zeker als kind gezongen hebben, een ont-

ILL. UIT „HET REGENT, HET ZEGENT,” ST. NICOLAAS.

ILL. UIT „HET REGENT HET ZEGENT”. „JANTJE KARDOESJE”.